

Turpināt mīlēt

8 Nepalieciet nevienam neko parādā kā vienīgi, ka jūs cits citu mīlat.

Jo, kas otru mīl, tas ir piepildījis bauslību.

9 Jo baušļi: tev nebūs pārkāpt laulību, tev nebūs nokaut, tev nebūs zagāt, tev nebūs iekārot un ja vēl ir kāds cits bauslis, saņemami kopā šinī vārdā, proti: mīli savu tuvāko kā sevi pašu.

10 Mīlestība tuvākajam ļaunu nedara: tā tad bauslības piepildījums ir mīlestība.

Rom. 13: 8–10

Mīļā draudze!

Aizvakar notikušie terora akti Francijas galvaspilsētā Parīzē neatstāj vienaldzīgu nevienu, kurš seko līdzī tam, kas notiek pasaulē. Kā cilvēki var kļūt tik nežēlīgi, tik ļoti ar atreibības kāri un ļaunumu sirdī pārņēmti, ka slepkavo pa labi, pa kreisi un rezultātā paši sevi uzspīdzina gaisā? Un tas viss notiek Parīzē, mīlestības pilsētā. Uz šī fona tur notikušais ļaunums vēl vairāk izceļas. Vācijas prezidente Angela Merkele sacīja: “Mēs zinām, ka mūsu brīvā dzīve ir stiprāka par jebkādu teroru.” Francijas prezidents Fransuā Olands jau paziņoja, ka Francijas atbilde teroristiem būs nežēlīga. Šādi notikumi mūs nostāda sarežģītās izvēles priekšā. Kas mums ir svarīgāk – tas, ka paliekam mīlestībā, ka varam dzīvot brīvībā, vai mūsu bailes no jauniem teroraktiem – ka vēlamies dzīvot drošībā un ka ļaundari saņem pelnīto sodu?

Liekas, šodienai izraudzītie Pāvila vārdi it nemaz nesader ar mūsu pasaules realitāti. Pāvila vēstule romiešiem ir vienīgā vēstule draudzei, kuru viņš pats nebija dibinājis. Pāvils gribēja romiešu kristiešus iepazīstināt ar savu mācību, lai sagatavotu viņus savam apmeklējumam Romā. Šajā nodaļā Pāvils runā par to, ka ir jāklausa valdībai, jo tā esot no Dieva iecelta. Tomēr Pāvilam tas nebija pašmērķis aizstāvēt pagānu ķeizaru, kura vārdā galu galā tika nogalināts pats Jēzus Kristus. Bija tā, ka 49. gadā pēc Kristus piedzimšanas, tikai astoņus gadus pirms šīs vēstules rakstīšanas, ar ķeizara pavēli tika izraidīti vietējie jūdi, jo kāds “krestos” esot tos sakūdījis rīkot nemierus. Vēsturnieki domā, ka šī romieša Suetona ziņa varētu norādīt uz nemieriem jūdu draudzē sakarā ar kristiešu mācību par Jēzu kā Kristu. Pēc dažiem gadiem viņi drīkstēja atgriezties, tomēr attiecības starp tradicionālajiem jūdiem un kristiešiem palika saspringtas un romieši tajā laikā vēl neatšķīra kristiešus un jūdus. Tā tad Pāvila aicinājums klausīt valdībai un dzīvot labu, mierīgu dzīvi, kristiešiem bija izdzīvošanas jautājums. Ir jāmaksā nodokļi un muiša, jāizrāda bijība un cieņa visiem, kam tā pienākas. No otras puses Pāvils uzskata valdību kā Dieva iestādītu iekārtu, kuras uzdevums ir sodīt ļaundarus un uzturēt kārtību virs zemes. Tai ir jālieto zobens, lai pildītu savu uzdevumu.

Tomēr Pāvils nerunā no valdības pozīcijām, bet no vajāto kristiešu skatpunkta. Tieši viņiem Pāvils saka: “**Nepalieciet nevienam neko parādā kā vienīgi, ka jūs cits citu mīlat.**” Tā tad: izpildi valsts prasības, un atceries, ka tu otram esi parādā viņu mīlēt. Pāvils negrib, lai attiecības ar varu pārvēršas naidā, ka sirdī ienāk rūgtums un ļaunums. Kāpēc viņš uzskata, ka mēs cits citam esam mīlestību parādā? It īpaši tad, ja redz, kādu ļaunumu, piemēram, ko valdība var izdarīt ar savu bezatbildību un pērkamību? Pāvils to pamato tā, ka neviens ar saviem darbiem nevar nopelnīt Dieva labvēlību.

Mēs visi dzīvojam tikai un vienīgi no Dieva žēlastības. No tā izriet, ka arī mums citam pret citu ir jāizrāda mīlestība un cieņa. Jautājums ir, cik ilgi var paciest to, ka pati valdība veicina ļaunumu ar korupciju, vienaldzību un varas kāri.

Dažus gadus vēlāk Pāvils pats mira mocekļa nāvē Romā no varas, ko viņš aizstāvēja. Arī kristiešu attieksme kļuva kritiskāka. Jāņa atklāsmes grāmatā romiešu ķeizars tika uzskatīts par antikristu no kā ir jānorobežojas.

Mums šodien ar nodokļu maksāšanu ir tā, kā ir, nemaz nerunājot par cieņu un bijību. Ja Pāvils uzskatīja valdību par Dieva iestādījumu, tad demokrātijas apstākļos tā ir tautas ievēlēta, kur katram valsts iedzīvotājam ir zināma līdzatbildība par notiekošo. Pāvils mūsu laikā noteikti uzsvērtu to, ka mums ir jāiesaistās valsts dzīves veidošanā, ka izmantojam mums dotās iespējas, nevis visu laiku tikai sūdzamies, cik valdība ir slikta. Kristieši ir aicināti īstenot to mīlestību, ko paši ir saņēmuši, dzīvē, arī politikā. Te nav runas par sajūtām, bet par praktisku mīlestību, kuras centrā ir tuvākais. Jēzus izpratnē tas ir tas, kas cieš, kas ir kritis zem laupītājiem. Tā ir vistiešākā kristiešu atbildība rūpēties ne tikai individuāli par trūkcietējiem, bet atbalstīt valstī to, ka tiek realizēta sociāli atbildīga politika, kas nodrošina tos, kas nevar par sevi gādāt. Arī Latvijas valsts ātri vien sabruks, ja tā nebalstīsies uz taisnīgiem pamatiem, kur katram cilvēkam ir sava vieta.

Tomēr Pāvils šodienas vārdos nerunā tikai par attiecībām ar valdību. Viņš uzskata, ka mīlestība ir visas bauslības piepildījums, kas attiecas uz cilvēku savstarpējām attiecībām vispār. **“Jo baušļi: tev nebūs pārkāpt laulību, tev nebūs nokaut, tev nebūs zagt, tev nebūs iekārot un ja vēl ir kāds cits bauslis, saņemami kopā šinī vārdā, proti: mīli savu tuvāko kā sevi pašu.”**

Pāvils pavisam cieši sasienu kopā bauslību un mīlestību. Ja saraujam šo saiti, tad bauslība var kļūt cieta un nežēlīga. Tad var gadīties, ka laulība ir jāsauglabā par katru cenu, vienalga, vai ģimenē valda vardarbība un naidis. Bet arī mīlestība var kļūt par tukšu vārdu, kas nepazīst nekādas robežas un ātri vien var novest pie līdzatkarības un izlaidības. Pāvils nav nekāds burta kalps. Viņam ir svarīgas attiecības ar Kristu. Pāvils iepriekš saka, ka Kristus ir bauslības gals un mērķis. Kristus, atdodot Savu dzīvību par mums visiem, ir paklausījis Dievam līdz galam. Tā arī mūsu dzīve nav domāta mums pašiem, bet lai mēs kalpotu saviem līdzcilvēkiem un apliecinātu Dieva mīlestību.

Varbūt, ka kādam liekas, ka visa šī runāšana par mīlestību ir pārāk *bezzobaina, mīksta*. Tomēr tas tā nav, ja mēs saprotam, ka Dieva mīlestība neattiecas tikai uz mūsu tuviniekiem, bet arī uz tiem, kas mums pašiem nav pieņemami, kas mūs baida un kas mums ievieš riebumu.

Pirms kāda laika televīzijā rādīja mākslas filmu “*Mirušais nāks*”. Šī filma tika veidota pēc patiesa notikuma. Tās centrā ir mūķene Helēna, kas pavada uz nāvi notiesātu noziedznieku viņa pēdējās dienās. Viņa turpina uz viņu skatīties kā uz cilvēku, ko Kristus nepārstāj mīlēt, lai gan viņš bija veicis briesmīgu noziegumu - izvarojis meiteni un nogalinājis viņas draugu. Helēna nonāk krustugunīs. Viņa izsauc uz sevi upuru piederīgo dusmas, kas nespēj to pieņemt, ka viņa netiesā noziedznieku un iestājas pret nāves sodu. Savukārt vietējais kapelāns aizrāda viņai, ka ir jāklausa valdībai, kad tā piespiež taisnīgu sodu. Helēna panāk, ka noziedznieks atzīst un nožēlo savu vainu, un pasludina viņam grēku piedošanu. Uz visa šī ļaunuma un cietsirdības fona Helēnas mīlestība apliecina, ka Kristus spēj dziedināt brūces, piedot grēkus un ienest gaismu vislielākajā tumsā.

Mums laiku pa laikam ir jāatceras, kas ir tas, kura priekšā mēs nesam atbildību, kam mums ir jāatskaitās. Mūsu kungs ir Jēzus Kristus, kas pats Sevi atdeva, lai atpestītu mūs no grēkiem, kas turpināja mīlēt pat tad, kad bija piesists pie krusta. Mēs Viņu varam satikt tur, kur mēs Viņu vismazāk gaidām, savos līdzcilvēkos, un nebūt ne vienmēr tie ir tie labie un izredzētie. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 30.01.2011. /